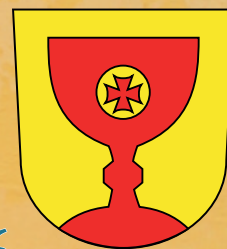

Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut 1. Sam 3:3

PYHÄKÖN LAMPPU

Helgedomens Lampa 1 / 2026

Huonoja
rukoilijoita

Miten pastoriksi
Lähetyskirkkoon?

Timo Tuura valaa
paimenristejä rukouksien

HUONOJA RUKOILIJOITA

PAULIINA PYLVÄNÄINEN

JANNE KOSKELA

Alun perin suunnittelimme, että tämän lehden teema olisi lyhyesti ja ytimekkäästi ”rukous”. Mutta kun olimme koonneet juttuja yhteen, huomasimme, että niitähän yhdistää myös toinen asia. Se, miten rukoileminen ei aina suju niin hyvin kuin tahtois. Oma rukoileminen voi tuntua niin hölmöltä, vaatimattomalta kuin kaavamaiseltakin.

Varmasti moni meistä on toisinaan kokenut itsensä huonoksi rukoilijaksi. Ainakin minun rukoilemisessani olisi monesti parantamisen varaa: Kun messussa esirukous alkaa, minun lappuni on usein kirjoittamatta. Sekoilen sanoissani, jos rukoulen yhdessä muiden kuullen, ja joku kuiskaa omaa rukouslausettaan. Jos piirissä rukoillaan satunnaisessa järjestyksessä mitä kenenkin sydämelle milloinkin tulee, minua alkaa ahdistaa. Ja vielä yksi paljastus: toivoisin rukoilevani enemmän, mutta toiveeni harvoin toteutuu. Jo lapsena vaihdoin minulle opetetut sanat ”Minä lapsi pienoinen, illan tullen rukoilen” muotoon ”siltoin tällöin rukoilen”, koska en tunnollisena tyttönä voinut väittää Jumalalle, että oikeasti rukoilisin joka ilta!

”Huonon rukoilijan” kokemuksesta on kuitenkin mielestäni vain päällisin puolin kysymys siitä, kuinka usein tai hyvin rukoilemme. Pohjimmiltaan kokemus nousee tunteista, joita rukoilemiseen liittyvät tilanteet meissä herättävät. Pidämme itseämme huonoina rukoilijoina, kun meistä alkaa tuntua, että rukoilemisemme olisi jollain tavalla huonompaa kuin muilla, ja pelkäämme, että se paljastuu. Ja kun koemme itsemme huonommiksi

ja pelkäämme, että muut huomavat, kuinka huonoja olemme, alamme häpeämään itseämme. Eli sen sijaan, että määrittelisimme itsemme ”huonoksi rukoilijoiksi”, voisimme yhtä hyvin puhua ”rukoushäpeästä”.

Kuvailemani tapahtumaketju on hyvin inhimillinen. Kun rukoilemme, olemme suoraan pyhän Jumalan kasvojen edessä. Niinpä varsinkin muiden kanssa jaetut rukoustilanteet ovat herkkiä. Ne paljastavat jotakin meidän sisimmästämme, uskostamme ja suhteestamme Jumalaan. Olemme myös taipuvaisia vertailemaan itseämme toisiin — ja aina löytyy joku, joka on jossain asiassa parempi, vaikka sitten rukoilemisessa.

Häpeäminen on kuitenkin itseään valitettavan tehokkaasti ruokkiva kehä: Mitä enemmän ihminen häpeää, sitä syvemmin hän keskittyy tarkastelemaan itseään, omaa toimintaansa ja varsinkin omia puutteitaan. Niinpä myös rukoushäpeästä kärsivä ihminen on vaarassa käpertyä omien epäonnistumistensa ympärille. Tämän vuoksi kehä jatkaa pyörimistään ja häpeän tunne vahvistuu. Ennen pitkää rukoileminen alkaa tuntua yhä tarpeettomammalta ja tuomitulta epäonnistumaan.

Mutta mihin luterilainen uskomme meitä kutsuu? Nostamaan katseemme pois itsestämme. Katsomaan kohti Vapahtajamme, ristiinnaulittua Kristusta! Hänen rakastavat silmänsä kat-

selevat sinua. Hänen myötätuntoiset korvansa tahtovat kuunnella sinua. Hän näkee ja katsoo, mutta ei arvostellakseen, kuinka hyvin sinä suoriutunut rukoilemisestasi, vaan koska hän on sinua kohtaan armollinen ja laupias. Itsesi tarkkailun sijaan olet siis vapaa tukeutumaan Häneen, joka haluaa auttaa sinua. Tulkoon sen jälkeen omasta rukoilemisestasi mitä on tullakseen.

Yksi varsin turvallinen tapa rukoilla on tehdä se niinkuin Herramme itse meitä opetti. Isä meidän -rukous on annettu meille kaikkiin tilanteisiin - ja meistä riippumatta. Eikä silloinkaan kaikki ole vain meidän sanomisemme varassa. Luvataanhan meille Sanassa, että ”Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanomattomilla huokauksilla”. (Room. 8:26)

UUSI MAHDOLLISUUS ESIRUKOUS- PYYNNÖILLE AVATTU

TOIMITUS

JUHO PYLVÄNÄINEN

Kirkkomme seurakunnissa on tähän mennessä pyydetty esirukouksia monin eri tavoin: messuissa, rukouspiireissä ja sähköisissä ryhmäkeskusteluissa. Nyt olemme avanneet yhden mahdollisuuden lisää jättää esirukouspyyntöjä ja tulla mukaan esirukoilijaksi.

JÄTÄ RUKOUSPYYNTÖSI NETISSÄ

Kuka tahansa voi jättää esirukouspyynnön Lähetyshiippakunnan nettisivuilla. Esirukouspyyntöjen suora osoite on www.lhpk.fi/esirukous. Myös oheinen **QR-koodi** vie kyseiselle sivustolle.

Esirukouspyynnöt jätetään ilman nimeä, osoitetta tai muita henkilötietoja. Henkilöllisyytesi ei siis paljastu missään vaiheessa pyyntöäsi jättäessäsi. Esirukouspyyntö ohjautuu sähköpostiin, jonka kautta se yhdessä muiden aiheiden kanssa välitetään eteenpäin esirukoilijoiksi ilmoittautuneille.

Tarvittaessa pyyntöjä moderoidaan esimerkiksi yksityisyyden suojan säilyttämiseksi. Voit lähettää myös kiitosaiheita ja tietoja rukousvastauksista.

Kaikenlaiset esirukouspyynnöt ovat tervetulleita. Ei ole niin pientä asiaa, että siitä ei voisi esirukouspyyntöä lähettää. Lähetä siis pyyntösi rohkeasti! Herramme kuulee kyllä pyyntösi - jo silloin, kun ryhdyt sitä kirjoittamaan.

TULE MUKAAN ESIRUKOILIJAKSI

Esirukouspyynnön yhteydessä voit ilmoittautua tai jättää ilmoittautumatta sähköpostilistalle. Sähköpostilistalle ilmoittautuminen tarkoittaa, että voit tulla mukaan esirukoilijoiden joukkoon. Esirukouspyyntöjä lähetetään listalle ilmoittautuneille tarpeen mukaan. Listan kautta esirukoilijaksi voi ryhtyä joko yksin tai vaikkapa oman seurakunnan rukouspiirin kesken. Postituslista toimii sähköpostitse, oman ryhmäsi kesken voitte viestiä muitakin kanavia käyttäen.

YHTEYDENOTTOPYYNTÖ KESKUSTELUA VARTEN

Esirukouspyyntöä jättäessäsi on hyvä pitää mielessä, että niihin ei lähetetä vastausviestiä. Halutessasi keskustella uskon ja pelastuksen asioissa luotamuksellisesti, ota suoraan yhteyttä seurakuntasi tai lähimmän seurakunnan pastoriin. Yhteystiedot ja yhteydenottolomakkeet löydät seurakuntien sivuilta www.lhpk.fi/seurakunnat.

Sisällys 1/2026

2 Huonoja rukoilijoita	10 Nuorisotyön vuosi käynnistyy isosasioilla
3 Uusi mahdollisuus esirukouspyynnöille avattu	11 Jumalan lasten taistelurukous
4 Maailman hölmöimmän rukoilijan ajatuksia	12 Hur ska vi be?
6 Mitättömän ja kaavamaisen rukouksen puolustus	14 Sukutilalla valetaan paimenristejä ja Emma-patsaita
8 "Äärettömän antoisa kokemus"	20 Hartaus
9 Miten Lähetyshiippakuntaan saadaan pappeja?	

MAAILMAN HÖLMÖIMMÄN RUKOILIJAN AJATUKSIA

✍ RISTO SORAMIES

📷 WIKIMEDIA COMMONS & KARI PUUSTINEN

Harva on saanut niin paljon opetusta rukouksesta kuin seuskovien joukko, johon nuorena kuulin. Meitä opetettiin rukoukseen pitkään ja hartaasti. Asiat piti saada rukoiluiksi ”läpi”. Oli tarkoitus tulla ”suuriksi rukoilijoiksi”, jotka tuntevat ja tietävät Jumalan tahdon. Sen myötä he suurella varmuudella ja suuressa uskossa osaavat rukoilla asioitten ja ihmisten puolesta, kunnes kaikki tapahtuu, kuten pitää. Jos oli vastoinkäymisiä, piti rukoilla, että ne väistyvät. Meidän rukouksistamme riippui myös herätyksen tuleminen tai tulematta jääminen. Evankeliumin leviäminen kaikkien maailmaan oli meidän rukous-

temme varassa.

Entä, kun emme saaneetkaan vastauksia odottamallamme tavalla? Varsinaisesti katsoimme synnyn olevan omissa rukouksissamme: joko emme olleet rukoilleet kyllin kauan, hartaasti, suurella uskolla tai sitten elämässämme oli syntiä, joka piti panna pois. Pidimme rukousvastauksia Jumalan lahjoina, mutta jotenkinhan niiden piti päästä tulemaan. Esteenä saattoi olla vain oma laadullisesti tai määrällisesti riittämätön rukouksemme ja salaa sydämessä asuva epäusko. Rukouksemme piti olla ”puhtaita”, että ne voisivat tulla kuuluisiksi. Puhtaus merkitsi vaikuttimien ja ajatusten puhtautta. Rukoilimme tosin

”Jeesuksen nimessä”, mutta jos vaikuttimemme olivat väärät ja ajatuksemme epäpuhtaat, eivät rukouksemme todellisuudessa kantaneet Jeesuksen nimeä mukanaan.

Lisäksi oli aina epävarmaa, olimmeko rukoilleet Jumalan tahdon mukaisesti. Siispä piti päästä selville Jumalan tahdosta. ”Herra, näytä meille tahtosi!” oli hartaimpia rukouksiamme. Aina piti olla varma Jumalan tahdosta. Yleensä näytti, että aika monet pääsivätkin perille, mikä kulloinkin on Jumalan tahto. Helppohan oli sitten rukoilla määrätietoisesti. Mutta entä jos ei sittenkään tullut vastausta?

MITEN MINUSTA TULI ”HÖLMÖ RUKOILIJA”?

Kaiken oppimani perusteella minun olisi pitänyt olla aika taitava, mutta toisin kävi. Kaikkialla saatiin rukousvastauksia paitsi siellä, missä minä olin. Taistelin rukousvastauksien esteenä olevaa syntiä vastaan koskaan pääsemättä syntiluetteloitten ensimmäistä ja toista syntiä pidemmälle (meillä oli luettelo sadasta uskovien yleisimmästä synnistä). En koskaan päässyt selville Jumalan tahdosta. Koska vain tarpeeksi luottavainen usko saa rukousvastauksia, oli selvää, että omat epäilysten ja epäuskon maustamat rukoukseni eivät voineet ulottua Jumalan valtaistuimelle asti. Rukoilin ilmeisesti väärin ja turhaan. Enkä koskaan jaksanut olla sydämeistäni mukana pitkissä rukoukskokouksissa, joita olin järjestämässä, sillä en ikinä päässyt juoneen mukaan.

Varsinaisesti ”hölmöksi rukoilijaksi” minut teki kuitenkin jokin muu, kuin vain puutteeni. Olin hölmö siksi, että kuitenkin rukoilin. Tämä tila on jatkunut vanhuuteeni saakka. Tällä tiellä Jumala on osoittautunut äärimmäisen pitkämieliseksi, armolliseksi, uskolliseksi ja väkeväksi. Hän on

Pietarin esimerkki rohkaisee myös Risto-piispaa rukoilemaan.

opettanut minua pitkin matkaa, mutta ”hölmöydestäni” en ole päässyt. Siitä ovat pitäneet huolen kaksi väsymätöntä seuralaistani.

USKOLLISET SEURALAISET

Ensimmäinen seuralainen on itse kiusaaja, siis se käärme, joka on levittänyt myrkkyyään ja valheitaan alusta saakka. Saatanaksikin sitä sanotaan. En tiedä ikinä rukoilleeni niin, että tämä seuralainen, ”uskollinen kumppani” ei olisi tullut rukoilemaan kanssani. Kun joskus huolet erityisesti painavat, menen polvilleni rukoilemaan. Silloin viereeni polvistuu tämä kumppani ja sanoo voimakkaalla äänellään:

– Turhaan rukoilet!

Sitten hän antaa eri syitä, miksi rukoukseni ovat turhia:

– Et kuitenkaan rukoile puhtaasti. Et usko itsekään, että Jumala kuulee. Mistä tiedät, onko rukouksesi Jumalan tahdon mukainen? Jumala kyllä kuulee rukouksia, mutta ei sinun. Jumala on kyllä joskus auttanut, mutta ei nyt. Päässäsi on satoja muitakin ajatuksia, on hävytöntä rukoilla tuolla mielellä. Onkohan koko Jumalaa edes olemassa?

Toinen seuralainen on vanha aatami, siis minä itse. Se kuulee niin herkästi kiusaajaa, että en usein tiedä, kumpi näistä kumppaneista on milloinkin enemmän kimpussani. Vanha aatami on toisaalta laiska ja hidas polvistumaan ja kuuro Jumalan lupauksille, mutta kuulee kaikki kiusaajan kuiskutukset helposti. Erityisen vastaanottava se on tälle kuiskaukselle:

– Sinä rukoilet nyt! Mutta entäs, jos Jumala ei vastaakaan? Se vähentää taas uskoasi, ja joudut muittenkin silmissä lapsellisine uskoinesi noloon asemaan.

ROHKAISIJAT

Näiden seuralaisten alituisia, jokakeräisiä nalkutuksia vastaan kutsun kaksi ystävää, jotka ovat olleet minulle mitä suurimmaksi avuksi: Epätoivoinen isä ja Pietari. Kun kiusaaja näyttää minulle, etten usko, niin kuin pitäisi, kutsun Markuksen 9. luvusta epätoivoisen isän rukoilemaan kanssani, joka olen ollut useasti itsekkin epätoivoinen isä.

– Miten rukoilitkaan, kysyn häneltä.

– Minä uskon! Auta minua epäus-

kossani, hän vastaa.

– No, saitko avun? Auttoiko Jeesus?

– Auttoi, poikani parani.

– Mihin sinä vetosit?

– Jeesukseen, ei ollut mitään muuta!

Kun kuiskaukset osoittavat, ettei enää kannata rukoilla, huudan Pietarin paikalle:

– Mitä sinä sanoit Jeesukselle, kun kaikki tuntui olevan lopussa? Hänhän jopa kysyi, tahdotko lähteä pois.

Pietari vastaa silloin:

– Kyllä minustakin tiemme näytti silloin umpikujalta, mutta kun en osannut edes ajatella mitään muuta ratkaisua, vastasin Jeesukselle ”Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on ikuisen elämän sanat”.

Jo vuosikymmeniä sitten sain oppia vaimoni suun kautta, että Jeesus ei opettanut meitä rukoilemaan: ”Jumala näytää meille tahtosi!”, vaan ”Tapahtuukoon sinun tahtosi!”. Mitä väliä sillä on, tiedätkö minä Jumalan tahdon. Tärkeätä on vain, että se tapahtuu. En enää myöskään aprikoi rukousteni vaikuttimien puhtautta, vaan huudan hädäsäni Herra. Minulla ei ole kuitenkaan Jumalalle muuta tuotavaa, kuin saastaisuuteni ja hätäni. Olen oppinut joskus kiittämäänkin. Se on aina paikallaan.

RUKOILE VAIN, SE EI OLE TURHAA!

Joka kerta minun on helpompi uskoa, että Jumala vastaa kaikille muille ennen kuin minulle. Tietenkin on paljon rukouksia, joihin ei tunnu tulevan vastausta. Nekin, joihin on tullut, tuntuvat yksinkertaisilta vain jälkeensä katsovana. Kun on hädässä ja paineessa, rukous joutuu aina olemaan pelkkää avunhuutoa ilman mitään muuta toivoa vastauksesta kuin Jumalan lupaus. Juuri tämän olen saanutkin oppia rukoilemisesta. Siinä on kaksi pääasiaa: Ensimmäinen on meidän hätämme ja avuttomuutemme. Toinen on Jumalan lupaus, kehoitus ja käsky kääntyä kai-

Tekstin kirjoittaja Risto Soramies tahtoo kiittää niistä monista ystäväistä ja esirukoilijoista, joiden rukoukset ovat kannattaneet hänen perhettään jo vuosikymmenien ajan.

kessa hädässämme Hänen puoleensa. Jumala on kaiken hyvän, koko elämän lähde. Meidät on tarkoitettu ottamaan vastaan ja iloitsemaan Jumalan hyvydestä, ja silloin kun emme sitä juuri näe, panemaan toivomme Jumalaan kuitenkin.

Siis ystävät: rukoilkaa! Tuokaa asianne Jumalalle tietäväksi. Häntä ei tarvitse taivutella eikä puhua yli. Jos näin hölmö rukoilija kuin minä ei ole joutunut rukoilemaan turhaan, et joudu sinäkään. Rukoile sukulaistesi puolesta: mainitse heidät nimeltä ja tarpeen mukaan heidän hätänsäkin nimeltä:

– Veljeni on sairaana, Herra! Tyttöreni on vääriällä teillä!

Rukoile itsesi puolesta:

– Meillä ei ole asuntoa! En saa velkojani maksetuiksi. Pelkään kuolemaa!

Rukoile Jumalan valtakunnan asioiden puolesta:

– Auta seurakuntamme pappeja! Lähetyskentällä tarvitaan Sinun armoasi! Turkissa ei ole kuultu evankeliumia!

Anna kiusaajan kuiskutella, se ei tule sitä lopettamaan. Rukoile kuiskutuksista huolimatta. Sinä et ole arvokas rukoilemaan, rukousvastaukset tulevat vain armosta. Sen armon on Jeesus Kristus meille tuonut!

MITÄTTÖMÄN JA KAAVAMAISEN RUKOUKSEN PUOLUSTUS

YKSINKERTAISINKAAN RUKOUS EI OLE LIIAN VAATIMATON JUMALALLE

LEEVI VALKONIEMI

FREPIK

Lähes 20 vuotta elämästäni kuuluin seurakuntaan, jota kuvailisin hieman karismaattisemmaksi kuin sitä perinteistä luterilaisuutta, jonka piiristä nyt olen löytänyt seurakuntakotini. Minuun myös vaikutti, esimerkiksi kirjallisuuden kautta, kristinuskon suuntaukset, joissa korostettiin henkilökohtaisten kokemusten ja Hengen näkyvien ilmentymien tärkeyttä. En oikeastaan ollut aktiivinen seurakunnassa enkä elänyt niin kuin kristitty, mutta omaksuin silti mielipiteitä, jotka varmaan edustivat joidenkin vastaavissa seurakunnissa käyvien ihmisten ajatuksia. Pidin esimerkiksi kastetta lähinnä liittymisriittinä tai uskon tunnustamisen seremoniana, ehtoollista ainoastaan muistoateria-
na ja kaavamaisia rukouksia pääosin hengettäminä.

Kun vuosia myöhemmin löysin tie-
ni takaisin luterilaisuuteen, johon minut oltiin lapsena kastettukin, sydä-
meltäni putosi kivi. Kohtasin teologi-
an, jossa kokemuksia keskeisempää on
luottamus Jumalan lupauksiin. Opin,
että kasteessa tapahtuu jotain itsestä-
ni riippumatonta, ehtoollisessa Kris-
tus on todellisesti läsnä ja kaavamaiset
rukoukset ovat hengettämyyden sijaan
hengellisiä aarreaittoja.

HARVA LUOPUU RUKOUKSESTA

Me kristityt pidämme rukousta hyvin
itsestäänselvänä osana uskonelämää.
Ajatus siitä, että Jumala kuulee meidän
puheemme ja ajatuksemme, on meille
täysin luontevaa. Jos olemme kas-
vaneet kristityissä perheissä, olemme
todennäköisesti oppineet rukoilemaan
jo aivan pieninä lapsina. Luulen, et-
tä rukous on yksi asioista, joista harva
luopuu, vaikka uskon vaellus muutoin

olisi koetuksella. Itse elin vuosia vail-
la aktiivista seurakuntaelämää ja vael-
lukseni oli monessa hetkessä kaukana
kristitylle soveltuvasta. Siitä huolimatta
muistan aina uskoneeni Jumalaan
ja rukoilleeni säännöllisesti, jos en mi-
tään muuta, niin lapsena oppimani il-
tarukouksen nukkumaan käydessä. Siinä
on jotain ristiriitaisen kaunista, kun
aikuisikään kasvanut ja uskonelämästä
etääntynyt mies käy sänkyyn illalla, ris-
tii kätensä ja lukee lapsena oppimansa
iltarukouksen: Rakas Jeesus, siunaa
meitä. Anna meille enkeleitä. Siivillän-
sä meitä peitä. Älä meitä koskaan hei-
tä. Amen.

KOKEMUKSIEN JA YHTEYDEN MERKITYS

Vaikka iltarukoukseni on lapsille suun-
niteltu, kyseessä ei ole missään nimes-
sä huono rukous. On hyvä tunnustaa
Jeesus rakkaaksi, pyytää enkelien suo-
jelusta ja sitä, ettei Jumala hylkäisi mei-
tä. Joku voisi kuitenkin ajatella, että
tämän tyylinen opittujen sanojen tois-
telu ei ole erityisen hedelmällistä taika-
henkilökohtaista rukousta. On totta,
että rukouksia voidaan toistaa niin,
että ne eivät kosketa sydäntä, jos esi-
merkiksi rukous lausutaan pelkästään
performatiivisesti muita varten. Vaikka
tällainen vaara on olemassa, se on
mielestäni aika kyyninen tapa kat-
sella tilannetta. Jos ihminen valitsee ru-
koilla Jumalaa hetkessä, jossa kukaan
muu ei ole kuulemassa eikä hän kyke-
ne saamaan siitä mitään maallista palk-
kiota, on helpompi tarkastella asiaa
empeattisemminkin.

Luulen, että iltaisin rukous kuljet-
ti minut turvaan enemmän oman ko-
kemukseni kuin sen sanojen vuoksi.
Lapsuudenkodissa oppimani vilpittömä-

usko, ja sen luoma turva ja lämpö, oli-
vat jättäneet sydämeeni uskon siemen-
nen. Yksinkertainen, jopa lapsellinen
rukous virvoitti tuota taka-alalle jää-
nyttä uskoa. Vaikka tuskin niissä het-
kissä ymmärsin, lämpimät muistot ja
kokemukset muodostivat ikään kuin
kompassin neulan, joka osoitti kohti
todellisuutta, jonne meitä kaikkia kut-
sutaan. Iltarukoukseni ilmensi kaipuuta
Jumalan yhteyteen ja oli kaavamai-
suudestaan huolimatta merkki tärkeäs-
tä asiasta itselleni. Se oli uskon yhteyttä
niihin, joiden kanssa en enää osannut
rukoilla. Se oli turvautumista Jumalan
hyvyyteen, riippumatta omista valin-
noistani. Ja se oli rukous, johon luotin
ja jonka tunsin.

RUKOUKSEN VOIMA EI OLE MEISTÄ LÄHTÖISIN

Minusta on vapauttava ajatus, että mei-
dän rukouksiemme ei tarvitse aina to-
teutua syvässä meditatiivisessa tilassa,
kyynelten läpi tai täydellisen ymmär-
ryksen vallassa. Toisaalta, jos näin ta-
pahtuu, se voi olla virvoittava koke-
mus. Olen kyllä kokenut rukouksen
voiman, joka tuntuu kuin se lähtisi
suoraan sieluni syvimmistä sopukois-
ta. Luulen, että moni voi kuitenkin
samaistua siihen tunteeseen, että ru-
kous tuntuu arkipäiväiseltä, ja silti ru-
koillaan. Ruokarukouksen aikana, näl-
käisten lasten odottaessa pöydässä, voi
olla vaikea syventyä ihmettelemään Ju-
malan rakkautta ja huolenpitoa, vaikka
sitä jokapäiväinen leipäkin edustaa.
Myös kirkossa voi olla välillä vaikea sy-
ventyä jokaiseen rukoukseen sillä in-
tensiteetillä, joka Jumalan arvolle so-
pisi. Ehkä vieressä itkee lapsi tai arjen
huolet kuormittavat mieltä.

Näissä hetkissä korostuu kuitenkin

yhteyden merkitys. Me emme ole rukoilemassa yksin eikä meidän tarvitse aina omistaa edes oikeita sanoja. Kaikki vierellä ja perillä olevat uskovaiset kantavat meitä rukouksissaan. Ja ennen kaikkea Raamattu opettaa, että Jeesus kantaa meitä rukouksissaan. En yritä siis sanoa, että rukouksien ei tulisi koskettaa meitä, tai että meidän ei tulisi pyrkiä hiljentymään ja keskittymään niiden sisältöön. Ajattelenhan asiasta päinvastoin. Yritän ennemminkin tehdä tilaa sille ajatukselle, että rukouksen ei tarvitse olla aina tunteen paloa, eikä Jumalan kyky kuulla riipu meidän hengellisestä kypsyydestämme, ymmärryksestämme tai mielialastamme. Nöyrä ja särkynyt sydän on suurempi tae rukouksen vaikuttavuudelle kuin kauriini valitut sanat.

PALUU USKONELÄMÄÄN

Vajaat kymmenen vuotta sitten päätin omistaa elämäni Jeesuksen seuraamiselle. Vähän tuon jälkeen kiinnostuin luterilaisuudesta ja löysin muutaman

mutkan kautta tieni Lähetyshiippakunnan pariin, jossa kaikki neljä lastanikin ovat nyt kastettu. Uskoon palattuani lakkasin lukemasta tuota lapsena oppimaani iltarukousta vuosien ajaksi. Rukouksessa itsessään ei tosin ole mitään vikaa, kulkihan se minunkin mukanani läpi hengellisen erämaan.

Vasta viime aikoina, kun perheeseemme on siunaantunut useampi pieni lapsi, olemme ottaneet tavaksi lausua tuon iltarukouksen yhdessä. Kynttilän valossa ja risti pöydällä luemme yhdessä iltarukouksen, jonka jälkeen minä tyypillisesti rukoilen vielä jotain vapaamuotoisempaa ääneen. Vapaamuotoisempikin rukoukseni tapaa kangistua kaavoihinsa. Pyydän siunausta usein samoille ihmisille, pyydän anteeksiantoa, kiitän päivästä ja viikosta, kiitän Jumalan armosta sekä pyydän johdatusta ja varjelusta tuleville päiville. Olen kaavojeni vanki, ehkä hengen ulkopuolisen silmin, mutta osallinen Jumalan armosta.

AINOA TURVAMME JA TOIVOMME

Tänä päivänä ajattelen, että kaikenlainen rukoilu on hyvää, oikein ja tarpeellista. Yhdessä hetkessä voi olla erityisen tärkeää rukoilla vapaasti ja spontaanisti, toisessa hetkessä on varmasti mitä sopivinta käyttää valmiiksi muotoiltuja rukouksia. Kynttilät, risti tai muut uskonnolliset esineet voivat tuoda sopivia visuaalisia ulottuvuuksia rukoushetkiin. Olenpa hankkinut omaan kotiini muutamia ikoneitakin, koska niiden katseleminen kääntää ajatukseni kohti taivasta. Loppuviimeksi resepti rukoukselle on kuitenkin aika yksinkertainen: Muodoilla tai tavoilla ei ole merkitystä, jos emme käännä elävän Jumalan puoleen. Auton ratisa murheellisena lausuttu rukous, yöllä sängyssä Jumalan puoleen huudettu avunpyyntö tai nukkuvan lapsen siunaaminen ristinmerkillä. Nämä ovat kaikki todellisia turvautumisen hetkiä siihen ainoaan, joka voi tuoda avun elämäämme.

"Yhdessä hetkessä voi olla erityisen tärkeää rukoilla vapaasti ja spontaanisti, toisessa hetkessä on varmasti mitä sopivinta käyttää valmiiksi muotoiltuja rukouksia", pohtii artikkelin kirjoittaja Leevi Valkoniemi.

KIRKKOKAHVEILLA PUHUTUTTAA - MITEN LÄHETYSHIIPPAKUNTAAN SAADAAN PAPPEJA?

TOIMITUS

KARI PUUSTINEN

Seurakuntaverkosto kasvaa ja pastoreita tarvittaisiin lisää erilaisiin tehtäviin. Millainen tilanne Lähetyshiippakunnassa on tulevien pastorien suhteen ja miten kirkon pastoriksi voi päästä? Hiippakuntadekaani **Joel Kerosuo** ja piispa **Juhana Pohjola** valottavat tilannetta.

MITEN ARVIOITTE LÄHETYSHIIPPAKUNNAN PAPPISILANNETTA?

Monella kirkolla maailmalla ja myös tunnustuksellisella luterilaisella puolella on suuri pappispula eikä tulijoita ole riittävästi. Onkin hyvä kysymys miettiä, mistä kaikista tekijöistä se johtuu. Pienenä kirkkona volyymimme ovat toki pienet, mutta olemme olleet siinä suhteessa siunattuja, että Jumala on antanut uusille miehille halun palvella paimenvirassa Juma-

lan valtakuntaa. Olemme keskimäärin palkanneet yhden pastorin vuodessa. Lähetyshiippakunnan elämälle on ollut myös tärkeää, että on toimen-
sa ohella palvelevia pastoreita, jotka ovat voineet kantaa suurtakin kuormaa jumalanpalveluksista ja muutoin seurakuntaelämässä. Tästä on hyvin kiitollinen mieli. Myös siitä on kiitollinen mieli, että vastuupastoriksi on edelleen tulijoita. Tämä on ei ole itsestäänselvyys. Haasteena on, etteivät taloudelliset resurssit aina riitä palkkaamiseen. Kova yritys on löytää järkeviä ratkaisuja, kirkon, seurakunnan ja ihmisten itsensä kannalta.

MILLAISISTA TAUSTOISTA LÄHETYSHIIPPAKUNNAN PASTORIT TULEVAT?

Hyvin monenlaisista. Pastoreilla on niin erilaisia hengellisiä taustoja kuin

koulutuspolkuja. Monet ovat olleet jo pidempään mukana kirkkomme seurakunnassa ennen vihkimystä, ja joidenkin tausta voi olla esimerkiksi muussa kristillisyydessä. Myös koulutustaustoja on erilaisia: Toiset ovat lähteneet nuorina opiskelemaan teologiaa, kun taas toisilla on taustallaan muunlaista koulutusta ja työkokemusta. Toiset ovat opiskelleet

Suomessa, toiset ulkomailla. Lähetys-
hiippakunnan konsistori tutkii kaikki pappiskokelaat ja selvittää heidän soveltuvuutensa ja teologisen osaamisensa riittävyyden ennen kuin se päättää heidän vihkimisestään.

MIKÄ ON SUOMEN LUTERILAINEN PASTORAALI-INSTITUUTTI?

Se on Lähetyshiippakunnan oma teologista koulutusta antava yhteisö, jota tavallisemmin kutsutaan ”supiksi”. Se ei ole teologiseen tutkintoon valmistava instituutti vaan tarjoaa hiippakunnan seurakuntien työhön valmistautuville teologian opiskelijoille kirkon uskosta nousevaa teologista koulutusta, tukea pastoraalisen identiteetin rakentamisessa ja polun mahdolliseen pappisvihkimykseen. Opetus koostuu yhteisistä seminaareista, mentoroinnista ja ohjatusta seurakuntaharjoittelusta. Kiinnostuneiden kannattaa olla hiippakuntadekaaniin yhteydessä.

MITÄ VOIN TEHDÄ, JOS MINÄ TAI LÄHEISENI TUNTEE SISÄISTÄ KUTSUMUSTA PAIMENVIRKAAN?

Tärkeintä on itse elää seurakunnan yhteydessä. On hyvä palvella seurakunnassa ja kokeilla erilaisia vapaaehtoisia palvelutehtäviä. Oman pastorin kanssa keskustelu virasta ja opintopolusta sekä tutustuminen luterilaiseen kirjallisuuteen voivat selkeyttää kutsumusta. Rukous Jumalan hyvästä tahdon toteutumisesta omassa elämässä on olennaista. Varmaa on, että Kristus kutsuu vain syntisiä ja vajavaisia miehiä, mutta lupaa varustaa ja lähettää evankeliumin virkaansa hoitamaan. Tämä on koko kirkkomme yhteinen rukousaihe: ”Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.” (Matt 9:38)

”ÄÄRETTÖMÄN ANTOISA KOKEMUS”

JON CEDERDAL SUORITTI SYKSYLLÄ HARJOITTELUN MARKUKSEN SEURAKUNNASSA

PAULIINA PYLVÄNÄINEN

JANNE KOSKELA

HARJOITTELUSI ON NYT LOPPUSUORALLA. MILLAINEN KOKEMUS SE ON SINULLE OLLUT?

– Äärettömän antoisa kokemus. Olen oppinut paljon uutta ja saanut vahvistusta jo aiemmin oppimalleni. Olen saanut työskennellä kaikenikäisten kohderyhmien kanssa ja harjoitella turvallisessa ympäristössä myös itseleni vielä vieraila osa-alueilla. Palautekeskusteluissa ohjaavan pastorin kanssa olen saanut rohkaisua ja arvokkaita neuvoja.

MITEN HARJOITTELU ON VAIKUTTANUT KÄSITYKSEESI PASTORIN VIRANHOIDOSTA?

– Pastorin työ on äärimmäisen laaja-alaista ja monipuolista. Työssä kohtaa runsaasti erilaisia ihmisiä eri taustoista. Se ei rajoitu pelkästään hengelliseen isänä toimimiseen, vaan on usein sekoitus eri ammatti- ja asiantuntijatehtäviä. Pastori voi työssään toimia sovittelijana, kasvattajana, ymmärtäjänä ja äärimmäisissä tapauksissa jopa hoidon ja tuen tarpeen ensiarvion suorittajana.

Käsitykseni pastorin viran vastuullisuudesta Jumalan sanan oikeassa ja kamisessa ja seurakunnan rakentamisessa on entisestään vahvistunut (Jaak. 3: 1-2). On etuoikeus saada puolustaa ja julistaa ikiaikaista, muuttumatonta Jumalan sanaa pelastukseksi ja lohdutukseksi ihmisille. Kuitenkin olen koko opintojeni ajan tuntenut suurta, jopa pelonsekaista kunnioitusta pastorin virkaa kohtaan ja kysellyt arkana Herran tahtoa omalle kohdalleni.

MITEN PÄÄDYIT LÄHETYSHIIPPAKUNNAN SUPI-KURSSILLE?

– Pastoraali-instituutin vastuunkantajan Jari Kekäleen kutsumana. Olin

äärimmäisen otettu ja onnellinen mahdollisuudesta osallistua kursseille. Koin opetuksen antoisana ja hyvin valmistavana seurakuntaharjoitteluun. Sain suorittaa kurssin erinomaisten ohjaajien ja teologisesti lahjakkaiden kanssaopiskelijoiden seurassa.

MILLAISTA ON OLLUT OPISKELLA TEOLOGIAA PALKKATYÖN OHELLA?

– Työskentelen kolmivuorotyössä psykiatrisena sairaanhoitajana. Olen suorittanut yliopisto-opintoja sekä Supi-kurssin työn ohessa, mikä on ollut ajoittain erittäin haastavaa. Raskas vuorotyö, lapsiperheen arki ja opinnot ovat olleet vaikeasti yhteensovittavissa. Opintojen loppuvaiheessa olen hyödyntänyt opintovapaita saadakseni puuttuvat kurssit suoritettua. Äärimmilleen aikataulutettu elämä ei kestä juurikaan muuttujia. Omien voimavarojen – ja erityisesti niiden rajallisuuden – tunnistaminen on ollut keskiössä. Rakkaan vaimoni Marikan tuki onkin ollut ensiarvoisen tärkeää.

MITÄ HALUAISIT SANOA HÄNELLE, JOKA HARKITSEE TEOLOGIAN YLIOPISTO-OPINTOJEN ALOITTAMISTA?

– Lähde matkaan rukoillen. Rukoile Herran tahtoa elämässäsi. Jos koet kutsumusta teologian opintoihin, onnittelut – olet valinnut hienon ja arvokkaan tieteenalan. Varoitankin, ettei turhaan ole olemassa sanontaa ”aloitti hengessä ja lopetti Helsingissä”. Teologinen tiedekunta ei ole helpoin paikka uskovalle nuorelle. Sosiaalinen paine voi koetella omaa vakaumusta: Valitsenko opiskelutovereiden ja opettajien hyväksynnän vai

Seurakuntaharjoittelun aikana Jon avusti messun toimittamisessa.

pitäydyinkö siinä opissa ja tulkinnassa, jonka sydämessäni tiedän oikeaksi ja jota kirkkoni minulle opettaa?

Opettajat ja jotkut opiskelijat pyrkivät kyseenalaistamaan uskoville perustavanlaatuiset uskonkohdat. Paratiisin käärmeen tavoin pyritään kylvämään epäuskon siemen: ”Onko Jumala todellakin sanonut...?” Jotkut ovat menettäneet uskonsa teologisten opintojen myötä. Tätä itsekin pelkäsin ja kannoin huoltani asiasta usein rukouksissa Jumalan eteen. Kiitos Herralle – Hän on varjellut minua koko opintojeni ajan ja johdattanut minut esimerkiksi Supi-kurssille, jossa olen saanut hengellistä vahvistusta ja tukea.

Teologian opintoja harkitsevien on syytä huolehtia seurakuntayhteyden säilymisestä. Joskus kurssilla ei ole toista uskovaa opiskelijaa, ja siellä kylvetty kyseenalaistava tulkinta jää vaivaamaan. Tällöin keskustelu koeneen teologin kanssa on usein suureksi avuksi.

NUORISOTYÖN VUOSI KÄYNNISTYI ISOSASIOILLA

NYT ETSITÄÄN ISOSIA VUODEN 2026 LEIREILLE

PAULIINA PYLVÄNÄINEN

PAULIINA PYLVÄNÄINEN

Lähetysshiippakunnan nuorisotyössä uusi vuosi on käynnistynyt vauhdikkaissa merkeissä. Tammikuun ensimmäisenä viikonloppuna kolmisenkymmentä nuorta koontui Loimaan Mustajärvelle isoskoulutusleirille. Heistä kaksikymmentä oli viime kesän rippikoululaista, joilla on koulutuksen jälkeen mahdollisuus olla mukana kirkkomme lasten ja nuorten toiminnassa myös isosen roolissa. Viikonloppuun aikana leiriläiset opiskelivat isosen roolissa toimista ja käytännön taitoja, kuten raamattupöytäkirjan ja leikkien vetämistä sekä sketseissä esiintymistä. Tammikuun 25. päivään asti käynnissä on isoshaku alkaneen vuoden leireille. Nuorten on mahdollista hakea isoseksi rovastikunnallisille lasten ja varhaisnuorten leireille sekä valtakunnallisille nuorten leireille ja rippileireille.

RIPPIKOULULAISIA ENNÄTYSMÄÄRÄ

Rippikoulut käynnistyivät seurakunnissamme loka-marraskuun vaihteessa. Parhaillaan mukana on ennätysmäärä rippikoululaisia: Tätä juttua kirjoitettaessa suomenkieliseen rippikouluun heitä on ilmoittautunut 42, ja ruotsinkielisessä on mukana viisi nuorta. Suurin osa rippikoululaisista on seurakuntiemme perheiden lapsia, mutta mukana on myös ilahduttavan monta Lähetysshiippakunnan ulkopuolelta tulevaa nuorta. Ensi kesänä järjestetään kaksi suomenkielistä rippileiriä, Mustajärvellä ja Kiponniemessä. Mustajärvellä vetäjinä toimivat pastori Mikko Aho, Pauliina Pylvänäinen sekä Lähetysshiippakunnan leirikonkari Simeon Nieminen, Kiponniemessä puolestaan pastorit Hannu Mikkonen ja Jimmy Svenfelt sekä Pauliina Pylvänäinen. Molempien leirien isokset valitaan

tammi-helmikuun vaihteessa. Ensi kesän leireille etsitään myös kirkkomme nuorten aikuisten joukosta isäntiä tai emäntiä, jotka voisivat olla mukana leirielämisessä varsinkin sikeitä yöunia turvaten.

MIKKO AHO
NUORISOTYÖN
SUUNNITTELIJAKSI

Lähetysshiippakunnan nuorisotyöstä vastaa kaksi henkilöä: Kasvatustyön koordinaattori ja nuorisotyön suunnittelija. Kasvatustyön koordinaattorina ja yleisenä yhteyshenkilönä jatkaa **Pauliina Pylvänäinen**, mutta tästä lähtien nuorisotyön suunnittelijana toimii pastori **Mikko Aho** Turusta. Hän vastaa valtakun-

nallisen nuorisotyön suunnittelusta ja on mukana kehittämässä sitä varsinkin työntekijöiden välisen yhteydenpidon kautta. Mikko kertoo aloittavansa työn levollisin mielin:

– **Eero Pihlavaa** hyvästä työstä kiittäen astun hänen rakkaisiin saappaisiinsa levollisin mielin. Nuorisotyö on viime vuosina kasvanut ja kehittynyt, mikä on ilahduttava asia. Toiveenani on nuorisotyön suunnittelijana saada kokonaiskäsitys Lähetysshiippakunnan nuorten leiritoiminnasta ja sen myötä keskustelun kehittää myös leirien käytäntöjä, jos kehitettävää ilmenee. Konkreettisesti tämä tarkoittaa muun muassa nuorten toiminnan musiikin ja leiriturvallisuuden teemoja. Rukoukseni on, että jokainen nuori saisi nuorisotyössämme kokea olevansa tervetullut ja hyväksytty sellaisenaan kuin kulloinkin on - Paavalin neuvon mukaisesti: “Hyväksykää siis toinen toisenne, niin kuin Kristuskin on hyväksynyt omikseen teidät, Jumalan kunniaksi.” (Room. 15:7)

”LÄHETYS ELÄMÄNTAVAKSI” MYÖS NUORISOTYÖSSÄ

Viime syksynä Lähetysshiippakunnan mottoa ”Jumalanpalvelus elämäksi, seurakunta kodiksi!” jatkettiin lisäämällä loppuun ”lähetys elämäntavaksi”. Mitä lisäys kirkkomme nuorisotyön kannalta tarkoittaa? Kysymystä olisi hyvä pohdita seurakunnissa. Varmasti se tulee ilmi kunkin seurakunnan elämässä omalla tavallaan, mutta jokaisen meistä olisi hyvä pitää mielessä, että kirkkomme tärkein kasvatustyö tapahtuu seurakunnassa: Kun seurakuntaan tuleva varkkari tai nuori kohdataan, hänen kanssaan jutellaan ja otetaan mukaan seurakunnan elämään. Olipa kyseessä sitten vauvasta asti mukana ollut tai täysin uusi tulija. Tässä voi jokainen meistä olla palvelemassa. Herramme Jeesus meitä siinä auttaa!

Tammikuun alussa pidetyllä isoskoulutusleirillä harjoiteltiin leiri-iltaohjelman toteuttamista.

JUMALAN LASTEN TAISTELURUKOUS

TOIMITUS

WIKIMEDIA COMMONS

Jeesus opetti omilleen rukouksen, jota kutsumme alkusanojen mukaan yleensä Isä meidän -rukoukseksi, tai opettajansa mukaan Herran rukoukseksi. Tämä pieni ja yksinkertainen rukous on kulkenut kristikunnan mukana jumalanpalveluselämässä ja kristityn henkilökohtaisessa harjoittelussa alusta alkaen.

RUKOUS HERRALTA

Maailma on täynnä rukouskirjoja, jotka ovat pullollaan toinen toistaan hienompia rukouksia. Millä tavalla tämä yksi poikkeaa niistä? Eikö ole sitä paitsi tärkeämpää rukoilla palavasti ja sitä, mitä omasta sydäimestä nousee, kuin kangistua valmiisiin kaavoihin? Herran rukous on Herran rukous. Se tulee Jeesukselta itseltään. Luther kirjoittaa Isossa Katekismuksessaan: ”Hän panee suuhumme sanat, joista tiedämme, miten ja mitä meidän tulee rukoilla. Niistä me ymmärrämme, että hän on ottanut tarpeemme sydämenasiakseen, eikä meidän koskaan tarvitse epäillä sitä, ovatko tällaiset rukoukset hänelle otollisia ja kuuleeko hän ne varmasti.”

Isä meidän -rukouksen erityinen siunaus on, että voimme sanoa: - Isä, näin sinä itse olet Poikasi kautta meitä opettanut ja käskennyt rukoilemaan. Siksi luotamme, että varmasti rukouksemme sinun pyhän tahtosi mukaan, sinun mielesi mukaisia asioita ja että sinä varmasti kuulet ja vastaat tähän rukouksemme hyvän tahtosi mukaan.

Kun Jeesus opettaa tämän rukouksen vuorisäärnässään, taustana on pakanallisten rukousten sanatulva ja runsas toisto: ”Ja kun rukoilette, niin älkää tyhjiä hokeko niinkuin pakanat, jotka luulevat, että heitä heidän monisanaisuutensa tähden kuullaan.” (Matt 6:7) Toistavaa hokemista ei tarvita, sillä Taivaallinen Isä, joka on kiinnostunut luomakuntansa elämästä, tietää, mitä tarvitaan: ”Älkää siis olko heidän kaltaisia; sillä teidän Isänne kyllä tietää,

mitä te tarvitsette, ennenkuin häneltä anottekaan.” (Matt 6:8) Taivaallinen Isä tietää tarpeemme, mutta rukouksen kautta opettelemme ottamaan hänen rikkaat ja runsaat lahjansa vastaan kiitoksella, hänen kädestään.

SEITSEMÄN PYYNTÖÄ

Herran rukouksessa on seitsemän pyyntöä. Kolme ensimmäistä kääntävät katseemme Jumalaan: Hänen nimensä pyhittämiseen, valtakuntansa tulemiseen ja tahtonsa tapahtumiseen. Neljä jälkimmäistä katselevat ajallista, aineellista elämäämme ja sen tarpeita synnin, kuoleman ja sielunvihollisen puristuksessa.

Kaikki alkaa kuitenkin kahdesta tärkeästä sanasta: *Isä* ja *meidän*. Jeesus opettaa meille uuden suhteen Jumalaan: Jumalan Pojan omikseen ottamat voivat lähestyä Jumalaa Isänä – Jeesuksen ja meidän Isänä. Herran rukous on yhteisön rukous, ja sen voi varsinaisessa mielessä rukoilla vain hän, joka on kasteen ja uskon kautta liitetty Kristuksen ruumiin jäseneksi.

Rukouksessa pyydämme, että Jumalan rikkaat lahjat tulisivat kiitoksella ja oikein vastaanotetuiksi ja käytetyiksi omassa elämässämme, perheessämme, seurakunnassamme ja kotiseudullemme. Luther kertoo Vähässä Katekismuksessa, miten tämä kaikki meidän elämässämme tapahtuu:

Jumalan nimi tulee pyhitetyksi, kun Jumalan sanaa opetetaan puhtaasti, ja hänen omansa elävät sen mukaan. Hänen valtakuntansa tulee luoksemme, kun Pyhän Hengen synnyttämässä uskossa turvaamme häneen ja elämme hänen ominaan. Hänen tahtonsa tapahtuu, kun Jumala voimallaan murskaa ja estää turmiovaltojen tihutyöt ja vie omansa perille iankaikkiseen elämään.

Herran rukousta on sanottu Jumalan lasten taistelurukoukseksi. Siinä kirkko yhdessä Kristuksen kanssa käy taistelua syntiä, kuolemaa ja perkelettä vastaan. Ja Jumalan armon avulla voittaa nämä vallat! ”Meillä ei siis voi olla täällä maan päällä tärkeämpää tehtävää kuin on päävihollistamme vastaan suunnattu taukoamaton rukous. Ellei näet Jumala meitä varjelisi, emme olisi hetkeäkään turvassa Perkeleen hyökäyksiltä.” (Luther, Iso Katekismus).

HUR SKA VI BE?

OTTO GRANLUND

STOCKCAKE

Bönen har sin givna roll i det kristna livet. Ändå kan vi som kristna använda bönen på lite olika sätt. Kanske har du lagt märke till detta, i mötet med bröder och systrar? Det finns en syster i Kristus som du vet att har bönen på sitt hjärta. Om du berättar om ett bekymmer för henne hinner du knappt avsluta din mening innan hon föreslår: ”Ska vi be?” Det finns en broder i Kristus som gärna diskuterar trosfrågor och är bra på att formulera sig, men trots allt tar han fram en bok när det blir dags för bön. Kanske har du i mötet med dessa olika sätt att be också själv blivit rådvill. Hur är det egentligen vi ska be?

Svaret kunde bli hur ingående som helst. Jesus ger oss bönen Fader vår (Matt. 6). Missionsstiftets katekesförklaring ger ett koncist svar på frågan (se rutan nedan/på följande sida). Vi får be i Jesu namn, i enlighet med

Guds vilja (som uppenbaras för oss i Guds ord), i tro på att han hör vår bön och ger oss svar.

I det följande ska jag dock se på frågan ur en något annorlunda synvinkel. Hur och när ska jag be? Vad kan jag bära fram i bön till Gud? Var finns min hjälp om jag inte lyckas formulera någon bön?

BÖN HELA TIDEN?

Kanske innan du ens tänker på hur du ska be har du kommit att tänka på en lite annan fråga. När ska jag be? Vi har förstås den söndagliga högmässan, med alla dess böner. I den kristna kyrkan finns också en gammal och rik bönetradition med tideböner på specifika tider under dygnet. Katekesen har korta böner för vissa stunder under dagen: morgon- och aftonbön, bordsbön och tackbön efter måltiden. Är det alltså just i dessa stunder som man ska be?

Högmässans böner, tideböner och katekesens böner är ett gott stöd för den kristnes böneliv. Vi får dock notera att de är avsedda varken som en börda eller som en begränsning för oss. Å ena sidan behöver du inte ha ont samvete om det är så att du inte minutiöst håller dig till tidebönerna. Å andra sidan behöver du inte heller, efter att ha ätit middag, vänta till aftonen innan du får be igen. Bibeln påbjuder något mycket enklare. I en av de kortaste verserna i Bibeln skriver aposteln Paulus: ”be oavbrutet” (1 Thess. 5:17). Vid en första

anblick tycks det här ordet svara på frågan när vi ska be, det vill säga alltid och hela tiden. Det vore dock en börda, om ordet inte samtidigt skulle säga något – och kanske ännu mer – gällande *hur* vi ska be.

Gud, vår Skapare, är inte avigt inställd till de jordiska kallelser som han själv har gett åt oss. Så väl i Thessaloniki på den tiden som också hos oss i vår tid finns det arbete som behöver göras, barn som behöver tas hand om, mänskliga relationer att värna om, genom att vi umgås med varandra. Härav följer att när Paulus uppmanar oss att ”be oavbrutet” så kan det inte betyda att vi skulle förväntas be med knäppta händer hela tiden, eller att vi ständigt borde formulera böner i vårt huvud. Tvärtom, kunde man säga. När du arbetar, sköter dina sysslor, umgås med människor och till och med när du sover får du göra allt detta i förvisningen om att du inte heller då är bortkopplad från Fadern. Linjen är ständigt öppen, så att säga.

Kanske kunde detta jämföras med hur vi umgås med våra jordiska familjemedlemmar. Relationen kräver förstås att vi diskuterar med varandra. I en sund relation finns det också en vilja att umgås med den andra. Av stor vikt är dock också att man kan vara tillsammans även under tystnad, att kunna sköta vardagliga sysslor utan desto mera diskussion. I ett tryggt hem behöver man inte prata för att finnas till för den andre, utan för att man finns där för varandra finns det också tillfälle att tala, när man har något att säga. På lite liknande sätt är det viktigt för oss som kristna att vi har tillfällen som är ägnade åt diskussion med Gud, alltså bön. Men inte heller utöver bönestunderna är Gud frånvarande från oss. Tvärtom: han ser vad vi gör och hör vad vi tänker. När som helst får du i bön bära dina samlade eller utspridda tankar till Gud.

Men kan det verkligen vara så enkelt? Och kan man verkligen bära fram vad som helst i bön till Gud? Det är inte utan orsak som en kristen kan fråga så. Gud är helig. Det är däremot inte jag i mig själv, inte heller mina tankar. Tröskeln kan ytterligare höjas av att man tycker att alltid då man hör någon annan be – så som när prästen leder bönen i högmässan – så tycks det alltid vara så fint formulerat. Inte klarar jag av att be på samma sätt! Hur ska vi alltså tänka?

För det första får vi lägga märke till att det stämmer fullt ut att Gud är helig, medan vi inte är det i oss själva. Därför ska vi inte betrakta det som en självklarhet att vi över huvud taget får komma inför Gud i bön. Detta understryker att bönen är en stor gåva. Det är inte tack vare dig och dina förtjänster som du får be. Det är endast av nåd, därför att du genom dopet och tron är Guds barn i Kristus Jesus. Därför får du inte endast be till Gud, utan i bönen får du också kalla honom din Fader.

För det andra är det visserligen så att bönerna i till exempel högmässan är formulerade på ett sådant sätt att det kanske inte känns som att de passar naturligt i just min mun. Det är dock med god orsak som det är just så. Gudstjänstens böner är nämligen – samtidigt som de är just böner – också undervisning och bekännelse. För den kristne är de undervisning i bön. Faktum är att en stor del av högmässans böner är direkt tagna ur Bibeln. Gudstjänstens böner är vidare en öppen bekännelse för både troende och otroende. Därför behöver bönerna i gudstjänsten vara noggrant övervägda, så att de som undervisning och bekännelse riktar oss rätt.

Men för det tredje är det så att Gud i sitt ord inbjuder oss – vare sig det sker i samband med högmässan eller i vår ”oavbrutna bön” – att komma till honom med allt vi bär på. Aposteln Petrus uppmanar: ”Ödmjuka er alltså under Guds mäktiga hand, så skall han upphöja er när hans tid är inne. Och kasta alla era bekymmer på honom, ty han har omsorg om er” (1 Petr. 5:6–7).

I Jesus Kristus är Gud din Fader. Han vill gärna höra dina önskningsor och bekymmer. Liksom en jordisk far inte alltid svarar jakande på varje fråga som ett barn ställer, utan bara när det gynnar barnet, på samma sätt – och ännu mer – handlar Fadern just så, i sin stora vishet. Ibland behöver en far svara nekande, eftersom barnets bästa kräver det. På samma sätt svarar Fadern tidvis nekande, i sin stora kärlek. Hur som helst vill han, med tanker på ditt bästa, känna till och påminna dig om att han känner till allt du bär på. Därför inbjuder han oss att kasta alla bekymmer på honom.

... också det vi inte kan formulera

Kanske säger du: ”Jag vet inte hur jag ska formulera mig!” Också det bekymret får du kasta på honom. Och av Guds ord får du lära dig hur inte heller detta behöver vara ett bekymmer för dig. Paulus skriver: ”Så hjäl-

per också Anden oss i vår svaghet. Ty vi vet inte vad vi bör be om, men Anden själv ber för oss med suckar utan ord, och han som utforskar hjärtan vet vad Anden menar, eftersom Anden ber för de heliga så som Gud vill.” (Rom. 8:26–27)

Som döpta till Kristus och i tro på honom har vi Gud som vår Fader. I dopet har vi fått den Helige Ande. Som Guds barn har vi den förmånen att vi var som helst och när som helst får komma inför Fadern i bön. Vi har den förmånen att vi får komma med alla våra bekymmer inför honom och rent av kasta dem på honom. Men också den här förmånen har vi som Guds barn, att vi också när vi vet varken in eller ut får komma med just detta inför Fadern. Vi är inte ensamma, och också när vår mun inte kan eller förstår att tala, ber Anden för oss enligt Guds goda vilja

198. HUR SKA VI BE?

Vi ska be

A. i Jesu namn, det vill säga i tro på Honom som vår Återlösare

695 Joh. 16:23 Jag säger er sanningen: Vad ni ber Fadern om i mitt namn, det ska han ge er.

B. i tro på att våra böner besvaras, med tillförsikt och i full övertygelse om att våra böner blir hörda för Jesu skull.

696 Matt. 21:22 Allt vad ni ber om i er bön ska ni få, när ni tror.

697 Jak. 1:6–7 Men han ska be i tro, utan att tvivla. Den som tvivlar liknar havets våg som drivs och piskas av vinden. En sådan människa ska inte tänka att hon kan ta emot något från Herren ---.

C. enligt Guds uppenbarade vilja, så hör Han oss

698 Luk. 11:13 Om nu ni som är onda förstår att ge goda gåvor till era barn, hur mycket mer ska då inte er Far i himlen ge den helige Ande åt dem som ber honom?

699 Luk. 22:42 Far! Om du vill, så ta den här bägaren ifrån mig! Men ske inte min vilja, utan din.

700 Matt. 8:2 Då kom en spetälsk fram och föll ner för honom och sade: ”Herre, om du vill, så kan du göra mig ren.”

701 1 Joh. 5:14 Och vår frimodiga tro på Gud är denna: om vi ber honom om något efter hans vilja, så hör han oss.

Ur Missionsstiftets katekes (2019)

SUKUTILALLA VALETAAN PAIMENRISTEJÄ JA EMMA-PATSAITA

TIMO TUURA ON POHJALAINEN RUKOILIJA

REETTA SYRI

REETTA SYRI

Vanhan sikalan lattia on paksun pölyn peitossa. Ylähyllyllä isot pronssiset kellot nojaavat toisiinsa, pöydillä on laatoittain erilaisia koruja ja ikkunan edessä nököttää parikymmentä uniikkia päänmuotoista patsasta. Täällä syntyy valimoyrittäjä **Timo Tuuran** käsissä pronssia sulattamalla, valamalla ja hiomalla upeaa taidetta.

YLLÄTTÄVÄ PUHELU

Etelä-Pohjanmaalla Isokyrössä Ala-Tuuran tilalla ei hoideta enää sikoja vaan siellä toimii valimo. Timo Tuura

on toiminut valajana ainakin parikymmentä vuotta. Yrityksen ensimmäinen valutyö oli kotiseutuyhdistyksen tilaama lukutikku ("ällätikku"), jonka avulla lapset opettelivat lukemaan ja seuraavaksi syntyi piippurasseja. Valaja on Suomessa nykyään harvinainen ammatti. Valimot ovat sulkeneet ovensa yksi toisensa jälkeen ja tuotteet ostetaan halvalla Kiinasta.

– Sitä kehitystä on surullista seurata, myöntää Timo.

Muutama vuosi sitten Timo Tuura ja yrittäjäkollega **Mika Rajala** saivat kuitenkin yllättävän puhelun. Heiltä

pyydettiin Suomessa vuosittain järjestettävään Emma-gaalan patsaita, pronssista valettuja letti- ja sarvipäisiä naisfiguureja.

– Näitä on tilattu meiltä 50 kappaletta, Timo kertoo.

Patsaat jaetaan maaliskuussa Suomen menestyneimmille artisteille ja musiikkialan vaikuttajille.

Timo esittelee laatikkoa, johon mahtuu kolme pienen pään kokoista aihiota kerralla. Jokainen patsas on uniikki ja viimeistellään käsin -sarven nipukasta kivijalkaan asti. Palkinto ei siis ole mas-

satuote vaan aidosti arvokas ja uniikki tunnustus.

– Tämän vuoden gaalaan toivottiin patsaisiin vähän tummuutta lisää, ei saa olla liian kiiltäviä. Sen parissa tehdään nyt töitä.

POHJALAISEN RUKOUS

Ala-Tuuran tila sijaitsee kuvankau niilla paikalla joen mutkassa komeiden peltojen keskellä. Tilalla on eletty ja tehty töitä vähintään 500 vuotta. Elämä on jatkunut vaikka isoviha, rutto ja monet vaikeudet ovat riepo neet ihmisiä. Timo uskoo, että rukous on kantanut suvun ihmisiä kaikkien vuosikymmenten ajan. Äidin kanssa Timo kävi kirkossa ja äiti piti myös pyhäkoulua kylän lapsille. Timo sai hiljattain käsiinsä papan veljen sodasta kirjoittamat kirjeet kotiin. Rukous oli kaikissa kirjeissä läsnä. Mies rintamalta kirjoitti: nyt on mennyt niin hyvin etten ole muistanut rukoilla.

Seuraavassa kirjeessä hän kertoi saman kylän pojan vakavasta haavoittumisesta. Poikaa ei saatu kentäsairaalaan, koska tulitus oli taukoamatonta. Tilanne oli epätoivoinen. Sitten veli kirjoitti haavoittuneen pojan rukoilleen ja ihme tapahtui: tulitus taukosi, poika saatiin hoitoon ja hän selvisi.

Mahtoi olla melkoinen todistus myös ympärille oleville aseveljille, Timo miettii hiljaa.

Minkälainen rukoilija Timo itse on?

– Olen pohjalainen rukoilija. Kädet ristissä huokaisen ylös, "kyllä sä tiärät". Rukoukset eivät ole runsaita, mutta tosia ne ovat.

Timo kertoo esimerkin arkisen rukouksen voimasta. Vaasan seurakunnassa tarvittiin virsitaulu vanhan liitutaulun tilalle, kun käsin liidulla kirjoi-

Lähetysbiippakunta tilasi Timolta ristiriipuksia. Ristit tulevat myyntiin maaliskuussa.

tetuista virsien numeroista ei aina tahotonut saada selvää. Taulu oli helppo tehdä, mutta haasteena oli keksiä, mihin taulu kiinnitetään, kun seiiniin ei saanut porata mitään. Vaikka kuinka yhdessä mietittiin, ratkaisua ei tahtonut löytyä. Yhtenä iltana Timo hoksasi, että nyt täytyy rukoilla tämän asian puolesta. Seuraavana aamuna hän heräsi ja tajusi heti, että vipuvarsi ja painovoima ratkaisevat tietysti tilanteen.

– Kannattaa rukoilla, Jumala todellakin auttaa, Timo naurahtaa.

Timolla ja hänen vaimollaan **Hannalla** on yksi poika, **Niilo**.

Mutta meillä ei ole ”vain” yksi lapsi vaan hän on suuri lahja, Timo sanoo kiireesti. He tietävät, että lapsi on ihme ja on paljon perheitä, joissa lapsihaaveet eivät toteudu.

Niilolle on pienestä lähtien opetettu iltarukous ja yhdessä on myös rukoiltu toisten puolesta.

– Lapsen usko on hämmentävää, Timo kertoo.

Seurakunnassa rukoiltiin vakavasti sairastuneen ihmisen puolesta. Timo otti selvää ja ymmärsi, että parantuminen ei oikeastaan ole mahdollista. Hän yritti kertoa varovasti pojalleen, että mahdollisuuksia parantua ei taida olla. Niilo katsoi isää vilpittömästi ihmeissään:

– Isä, tottakai se on mahdollista, meidän rukoillaan kaikki yhdessä.

Tällä kertaa rukousvastaus oli se, että lääkäreidenkin hämmennykseksi sairaus antoi periksi ja oireet helpottivat.

TÄRKEÄT KIRKKOKAHVIT

Timo etsi seurakuntayhteyttä ja rukoili pitkään, että löytäisi ”Jumalan mielen mukaisen seurakunnan”. Hän päätti tutustua Lähetyshiippakunnan Seinäjoen ja Vaasan seurakuntiin, sillä molempiin on kotoa täsmälleen sama matka. Kotiseurakunta löytyi lopulta Vaasasta Mikaelin seurakunnasta, joka oli Timolle sopivan kokoinen.

– Tutustuin helpommin kahteen kymmeneen kuin kahdeksaankymmeneen ihmiseen. En ehkä missään muualla olisi tutustunut näin eri-ikäisiin ja erilaisiin ihmisiin kuin seurakunnassa.

Kirkkokahvit on tosi tärkeä osa

Emma-patsaat odottavat jatkokäsittelyä.

messua. Timo kertoo myös suntioiden tiimistä, jossa jaetaan niin arkisia palvelustehtäviin liittyviä asioita kuin myös rukousaiheita. Toki saarnakin on tärkeä. Timo kertoo usein kuuntelevansa saarnan viikon aikana uudelleen töitä tehdessä. Näin löytyy uusia näkökulmia, joita ei ensimmäisellä kuuntelukerralla ehkä hoksaisi.

OSA SUKUPOLVIEN KETJUA

Keittiön seinällä kultaisissa raameissa on kunniakirja, johon on kirjattu Ala-Tuuran tilan jäsenet vuodesta 1546 alkaen. Viimeisenä pitkässä listassa on Timo Juhani Valtonpoika Tuura puolisonsa Hanna Kaisa Ruuttusen kanssa alkaen vuodesta 1992.

Ala-Tuuran tila on Timolle rakas ja tärkeä ja hän kertoo, että eiköhän se ollut syntymästä asti selvää, että perheen ainoana poikana hän jatkaa maatilan isäntänä.

– Olen sanonut omalle pojalleni, että viljellä ei tarvitse, mutta myydä et saa ainakaan niin kauan kuin minä elän, Timo naurahtaa, mutta äänessä on vakavuutta. On helppo ymmärtää, ettei kyse ole vain maasta ja mullasta vaan sukupolvien katkeamattomasta ketjusta.

Viime kesänä Timo ja hänen poikansa Niilo saivat kokea melkoisen ihmeen. Aarteensetsijät tulivat kysymään lupaa etsiä metallinpaljastimien avulla aarteita heidän pelloiltaan.

– Nyt ei ole kyse pelkästä tinapape-

rista, totesivat etsijät tarkkaillessaan äänimerkkejä ja tarttuivat lapioon.

Se kalahti todelliseen aarteeseen. Ala-Tuuran tilan pelloilta löytyi 700-800 -luvulta peräisin olevia rahoja, joiden alkuperä vei Museoviraston tutkinnan jälkeen Marokkoon ja Lähi-idän maihin. Aarteensetsijät antoivat rahan pojan käteen ja hehkuttivat silmät innosta hehkuen:

– Tätä on pidellyt viimeksi 1500 vuotta sitten elänyt ihminen ja nyt sinä. Uskomatonta!

Sikalan Timo lopetti vuonna 2006 helpottuneena. Nyt pelloilla viljellään kauraa, apilaa ja ohraa. Kesäisin Timolla on pari sataa mehiläispesää pitkin Etelä-Pohjanmaata. Kiivain sesonki on juhannuksen ja elokuun puolenvälin välissä. Pistoista huolimatta Timosta mehiläisten kasvatus on mahdolluttanut mielenkiintoista puuhaa.

– Aina, kun avaa pesän, on joku ongelma ratkottavana. Joko mehiläisillä on liikaa tilaa tai sitten liian vähän. Tärkeää on myös varmistaa, että kuningattarella on kaikki hyvin.

Tiesittekö muuten, että vadelman kukka on erinomainen ravintokasvi mehiläisille ja alaspäin roikkuva kukka ei ole herkkä sateillekaan? Kun Timo ystävineen saapuu satokautena messuun, ilahdutaan jo kaukaa: maalaiset tulevat ja kassit ovat täynnä hunajaa, jauhoja ja kananmunia!

**"Minä seison vartiopaikallani, asetun
varustukseen ja tähystän, nähdäkseni,
mitä hän minulle puhuu, mitä hän
valitukseeni vastaa." (Hab. 2:1)**

Kuuletko, Jumalani? Näetkö kaiken vääryyden? Välitkö sinä? Aiotko toimia? Milloin vastaat? Nämä olivat profeetta Habakukin kysymyksiä. Hän eli aikana, jolloin jumalattomuus rehotti valitun kansan keskellä ja Babylonian supervallan joukot olivat myrskypilvenä nousemassa Juudan horisontissa. Minne tahansa profeetta katsoo, hän näkee vääryyttä ja väkivaltaa. Hänen sydämensä täyttää ahdistus ja suun valitus.

Mitä Habakuk tekee Jumalan huutavan hiljaisuuden keskellä? Hän toteuttaa kutsumustaan. Hän on Juudan hengellinen vartija. Hän seisoo vartiopaikallaan: ei luovuta, ei väisty, ei poistu muureilta vaan tähystää. Hän herpaantumatta odottaa viestiä Jumalalta huonosti kuulevalle kansalle julistettavaksi.

Jokainen kristitty joutuu joskus törmäämään Jumalan hiljaisuuden muuriin. Rukoukset eivät tunnu menevän perille. Vastausta ei tule. Johdatuksen tienviittaa ei näy. Ovi on suljettu edessä eikä avattuja ikkunoitakaan löydy. Mitä voit tehdä? Odota. Entä jos rukouksin olet jo odottamalla odottanut? Odota lisää. Hiljaisuus ei merkitse poissaoloa. Hyvän Jumalasi näennäinen toimetttömyys on jo itsessään vastaus. Sinä elät jo nyt rukousvastausten virrassa. Älä lannistu. Seiso paikallasi. Jatka rukousta. Toteuta käsillä olevaa kutsumustasi kodissa, seurakunnassa ja yhteiskunnassa. Tartu Habakukin saamaan Jumalan lupaukseen: "Jos se viipyy, odota sitä; sillä varmasti se toteutuu, eikä se myöhästy." Valituksesi on kuultu. Jumala ei myöhästy sinunkaan kohdallasi. Se, mitä nyt et näe etkä ymmärrä, on kerran oleva niin selvää. Vastaus ei ehkä ole sitä, mitä odotat, mutta kun se tulee lävistetyn Vapahtajasi käsistä, se on parasta sinulle.

Habakukin kirja alkaa valituksella ja etenee odotukseen. Mihin se päättyy? "Mutta minä riemuitsen Herrassa, iloitsen autuuteni Jumalassa." Herrasi kääntää sinulle kaiken lopulta kiitosaiheeksi. Tänään voit vaikertaa, mutta senkin keskellä tiedä: Herra seisoo vierelläsi, vartioi etuasi eikä hylkää sinua!

Sano vain sana. Vuosi Jeesuksen seurassa.
LHPK ja Suomen Luther-säätiö 2018. s. 242-243

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖN TIEDOTUSLEHTI

Päätoimittaja: Joel Kerosuo
Toimitussihteeri: Pauliina Pylvänäinen
Tilaukset: 050 5225 855
kanslia@lhpk.fi
Taitto: Liisa Mäkisalo

Kannen kuva: Albrecht Dürer
Paino: Suomen uusiokuori Oy, Somero
ISSN 1457-9901
Nordea IBAN: FI59 1023 3000 2354 52
Rahankeräyslupa RA/2020/1666